

Jie atrodė kaip ideali šeima.

Šitaip galvojo berniukas, stovėdamas prie atviro tėvo kapo ir klausydamasis, kaip samdytas pastorius skaitė iš Biblijos nuvalkiotas frazes. Tą šiltą, vabzdžių užtvindytą birželio dieną palydėti mirusio Montagju Solio susirinko tiktai maža grupelė — ne daugiau kaip tuzinas žmonių, kurių daugumos berniukas lig tol nebuvo sutikęs. Pastaruosius šešis mėnesius jis praleido internatinėje mokykloje ir šiandien kai kuriuos žmones matė pirmą kartą. Dauguma jų nė kiek nedomino.

Bet dėdės šeimyna — jie labai domino. Juos vertėjo patyrinti.

Daktaras Piteris Solis atrodė labai panašus į savo mirusį brolių Montagju: laibas kūnas, intelektualus žvilgsnis po pelėdiškais akiniais, retėjantys rudi plaukai, aiškiai bylojantys apie artėjantį nuplikimą. Jo žmona Eimė buvo apskrito malonaus veido ir nuolat šaudė neramiomis akimis į savo penkiolikametį sūnėną, tarytum be galo trokštų apvyti jį rankomis ir uždusinti glėbyje. Jų dešimties metų sūnus Tedis buvo vien kaulėtos rankos ir kojos. Grynas Piterio Solio klonas — net tokie patys pelėdiški akiniai.

Ir dar buvo duktė Lilė. Šešiolikos metų.

Jos plaukų garbanėlės, išsipešusios iš surištos uodegos, dabar karštyje lipo prie veido. Atrodė, kad ta juoda suknelė ją varžė, ir ji nenustygdama mindžikavo pirmyn atgal, lyg ketindama pasileisti

lėkti. Tarsi būtų norėjusi atsidurti kuo toliau nuo šių kapinių, kur turėjo vaikyti bimbiančius vabzdžius.

Jie atrodo tokie normalūs, tokie vidutiniški, mąstė berniukas. Visiškai kitokie negu aš. Netikėtai, jo didžiai nuostabai, Lilės akys nukrypo į jį. Pasijautė abipusis pripažinimas. Tą akimirką jis beveik jautė, kaip jos žvilgsnis įsigavo į tamsiausius jo smegenų plyšelius, tyrinėjo visus slaptus kampelius, į kuriuos niekas daugiau nebuvo patekęs. Kurių jis niekam daugiau nebuvo leidęs matyti.

Sunerimęs jis nusuko žvilgsnį. Verčiau nukreipė dėmesį į kitus žmones, stovinčius aplink kapą. Jo tėvo namų ekonomė. Advokatas. Du artimiausi kaimynai. Paprasčiausi pažįstami, kuriuos čia atvedė padorumo jausmas, o ne koks nors prisirišimas. Montagju Solis jiems tebuvo tylus mokslininkas, neseniai sugrįžęs iš Kipro, kuris dienas leido krapštydamasis su knygomis, žemėlapiais ir molinių dirbinių šukėmis. Iš tikrųjų jie nepažinojo šito žmogaus. Kaip nepažinojo ir jo sūnaus.

Pagaliau apeigos baigėsi, ir susirinkėliai pajudėjo link berniuko lyg kokia ameba, pasiruošusi apglobti jį užuojauta, pasakyti, jog labai apgailestauja, kad jis neteko tėvo. Ir tai nutiko vos tik persikėlus į Jungtines Valstijas.

— Tu bent jau turi čia šeimą, kuri tau padės, — pasakė pastorius.

Šeimą? Taip, manau, kad šie žmonės yra mano šeima, pagalvojo berniukas, žiūrėdamas, kaip nedrąsiai prisiartinio motinos paragintas mažylis Tedis.

— Dabar tu būsi mano brolis, — pasakė Tedis.

— Tikrai?

— Mama jau paruošė tau kambarį. Jis yra greta manojų.

— Bet aš lieku čia. Savo tėvo name.

Tedis suglumęs pažiūrėjo į motiną.

— Ar jis nevažiuoja kartu su mumis?

Eimė Sol skubiai pareiškė:

— Tu tikrai negali gyventi visiškai vienas, mielas. Tau tiktai penkiolika metų. Galbūt taip patiks Purityje, kad norėsi likti su mumis.

— Mano mokykla Konektikute.

— Taip, bet mokslo metai dabar pasibaigė. Jeigu rugsėjį norėsi grįžti į savo internatinę mokyklą, žinoma, kad galėsi. Tačiau vasarai važiuosi pas mus.

— Aš čia nebūsiu vienas. Pas mane atvažiuos mama.

Stojo ilga tyla. Eimė susižvalgė su Piteriu, ir berniukas nuspėjo, ką jiedu galvoja. *Jo motina seniausiai jį paliko.*

— Ji *atvažiuos* pas mane, — patvirtino jis.

Dėdė Piteris švelniai pasakė.

— Pakalbėsime apie tai vėliau, sūneli.

Naktį berniukas gulėjo savo lovoje tėvo name ir klausėsi tetos ir dėdės murmesių, atsklindančių iš darbo kambario apačioje. Iš to paties darbo kambario, kuriame pastaruosius mėnesius Montagju Solis triūsė, versdamas glėžnas papiruso skiauteles. Iš to paties kambario, kuriame prieš penkias dienas jį ištiko insultas ir jis sukniubo ant rašomojo stalo. Tiems žmonėms nevalia ten būti tarp vertingų tėvo daiktų. Jie buvo įsibrovėliai tėvo namuose.

— Jis tebėra vaikas, Piteri. Jam reikia šeimos.

— Mes negalime imti ir per prievartą nutempti jį į Puritį, jeigu pats nenori važiuoti.

— Kai tau tikrai penkiolika, susiklosčius tokioms aplinkybėms, kito kelio nėra. Nuspręsti privalo suaugusieji.

Berniukas pakilo iš lovos ir ištipeno iš savo kambario. Nuslinkęs iki pusės laiptų, klausėsi pokalbio.

— Ir iš tikrųjų — kiekgi jis pažino suaugusiųjų? Tavo brolis kaip ir atkrenta. Jis gyveno taip nugrimzdęs į savo mumijų lininius audeklus, jog turbūt niekada nepastebėjo, kad šalia dar buvo ir vaikas.

— Taip nedora sakyti, Eime. Mano brolis buvo geras žmogus.

— Geras, bet neišmanėlis. Neįsivaizduoju, kokia moteris svajotų turėti su juo vaiką. O paskui ji Mončiui palieka auginti berniuką. Kokia moteris gali šitaip pasielgti.

— Montis ne taip jau blogai jį augino. Mokykloje berniukas gauna aukščiausius įvertinimus.

— Ar pagal šį kriterijų tu sprendi, kad tėvas geras? Pagal aukščiausius įvertinimus?

— Dar jis yra santūrus jaunuolis. Pažiūrėk, kaip gerai laikėsi per apeigas.

— Jis buvo nustėręs, Piteri. Ar šiandien matei jo veide bent vieną krustelėjimą?

— Ir Montis buvo toks pat.

— Nori pasakyti — šaltakraujiškas?

— Ne, inteligentiškas. Logiškas.

— Bet *žinai*, kad tas berniukas kenčia. Man spaudžia širdį mantant, kaip jam dabar reikia motinos. Kaip nesiliauja tvirtinęs, jog ji atvyks, o mes žinome, kad ji nepasirodys.

— Dar nežinome.

— Tos moters nesame matę akyse! Vieną gražią dieną Montis mums parašo iš Kairo ir praneša, kad turi ką tik gimusį sūnų. Kiek žinome, jis ištraukė jį iš nendrių kaip kūdikį Možę.

Berniukas išgirdo virš jo sugirgždant grindis ir pažiūrėjo į laiptų viršų. Apstulbo išvydęs savo pusseserę Lilę — ji stovėjo prie laiptų turėklų ir spoksojo į jį. Lilė taip tyrinėjo, lyg jis būtų koks egzotinis gyvūnas, su kuriuo dar nebuvo tekę susidurti, ir dabar reikėjo nustatyti, ar jis nepavojingas.

— O! — nustebo teta Eimė. — Tu atsikėlei!

Teta ir dėdė buvo ką tik išėję iš darbo kambario ir stovėjo laiptų apačioje, pakėlę į jį galvas. Abu atrodė šiek tiek sunerimę, kad jis galėjo nugirsti visą jų pokalbį.

— Ar gerai jautiesi, mielas? — paklausė Eimė.

— Taip, teta.

— Jau vėlu. Gal tau reikėtų grįžti į lovą?

Tačiau jis nepajudėjo iš vietos. Stovėjo ant laiptų ir svarstė, kaip būtų, jeigu tektų gyventi su šiais žmonėmis. Ko galėtų iš jų išmokti. Įdomiai leistų vasarą, belaukdamas atvažiuojančios motinos.

Jis tarė:

— Teta Eime, aš apsisprendžiau.

— Dėl ko?

— Dėl vasaros ir kur norėčiau ją praleisti.

Tą pačią akimirką ji pagalvojo apie patį blogiausią atvejį.

— Prašau, tik neskubėk! Mes turime gražų namą prie pat ežero, o tu gyvensi savo atskirame kambaryje. Bent jau pasisvečiuok, kol nuspręsi.

— Bet aš nusprendžiau gyventi su jumis.

Teta minutėlę neteko žado. Paskui jos veidą nušvietė šypsena, ir ji pasileido laiptais aukštyr apglėbti jo. Ji kvepėjo miulu „Dove“ ir šampūnu „Breck“. Taip paprastai, taip kasdieniškai. Paskui dėdė Pi-teris šypsodamasis meiliai paplekšnojo berniukui per petį, šitaip priimdamas naują sūnų. Jų laimė buvo tarsi cukraus vatos voratinklis, įtraukiantis jį į jų pasaulį, kuriame buvo vien meilė, šviesa ir juokas.

— Vaikai taip džiaugsis, kad tu parvažiuoji su mumis! — pasakė Eimė.

Jis dirstelėjo į laiptų viršų, tačiau Lilės ten nebebuvo. Mergaitė nepastebėta šmurkštelėjo į savo kambarį. *Man reikia atidžiai ją stebėti*, pagalvojo jis. *Nes ji jau nenuleidžia nuo manęs akių.*

— Dabar esi mūsų šeimos dalis, — pridūrė Eimė.

Kai jie lipo laiptais į viršų, teta jau dėstė savo vasaros planus. Vardijo visas vietas, į kurias jį vešis, visus gardžiausius patiekalus, kuriuos jam pagamins sugrįžusi namo. Ji atrodė laiminga, netgi apsvaigusi, lyg būtų ką tik kūdikio susilaukusi motina.

Eimė Sol nė neįsivaizdavo, ką jie rengėsi parsivežti namo.

2

Po dvylikos metų.

Turbūt ji daro klaidą.

Daktarė Mora Ailz stabtelėjo prie Maloningosios Dievo Motinos bažnyčios durų, abejodama, ar jai derėtų įeiti. Parapijiečiai jau buvo susirinkę, ir ji stovėjo viena naktyje, snaigėms tyliai leidžiantis į plaukus. Pro uždarytas bažnyčios duris girdėjosi vargonininko grojama „Adeste Fidelis“, vadinasi, dabar visi sėdės. Jeigu ji norėtų prisidėti, būtų pats metas įeiti.

Mora dvejojo, nes iš tikrųjų nepriklausė čia susirinkusių tikinčiųjų bendruomenei. Tačiau kvietė muzika, būsima šiluma ir žinomų apeigų teikiama paguoda. O čia, tamsioje gatvėje, ji buvo viena. Viena Kūčių vakarą.

Ji užlipo laiptais ir įėjo į vidų.

Netgi tokį vėlyvą metą klauptai buvo pilni šeimų ir mieguistų vaikų, kurie turėjo palikti šiltus patalus ir ateiti į vidurnakčio Mišias. Pavėlavusi Mora patraukė keletą žvilgsnių ir, tilstant „Adeste Fidelis“ garsams, greitai smuko į pirmą pasitaikiusią tuščią vietą gale. Beveik tuoj pat teko pakilti, nes parapijiečiai stojosi, suskambus giesmei, pasitinkančiai įeinanti kunigą. Tėvas Danielis Brofis priėjo prie altoriaus ir visus peržegnojo.

— Dievo, mūsų Tėvo, ramybė ir Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais, — tarė jis.

— Ir su tavimi, — sumurmėjo Mora drauge su parapijiečiais.

Nors šitiek metų nelankė bažnyčios, iš jos lūpų savaimė plaukė atliepiamosios maldos žodžiai, suleidę šaknis per visus vaikystės sekmadienius.

— Viešpatie, pasigailėk. Kristau, pasigailėk. Viešpatie, pasigailėk.

Nors Danielis nenujautė, kad ji čia, Moros dėmesys buvo nukreiptas tiktai į jį. Į tamsius plaukus, grakščius gestus, sodrų baritoną. Šią naktį ji galėjo stebėti jį nesigėdydama, nesivaržydama. Šią naktį buvo galima drąsiai spoksoti.

— Prašome per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, tavo Sūnų, kuris, būdamas Dievas, su tavimi ir Šventąja Dvasia gyvena ir viešpatauja per amžius.

Sėsdamasi į savo vietą Mora girdėjo duslius kosulius ir pavargusių vaikų verkšlenimus. Ant altoriaus mirkčiojo žvakės, šią žiemos naktį aukštindamos šviesą ir viltį.

Danielis pradėjo skaityti:

— Ir angelas jiems tarė: „Nebijokite! Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai...“

Šventasis Lukas, pagalvojo Mora, atpažindama ištrauką. Gydytojas Lukas.

— „... Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą...“ — jo balsas nutrūko, kai žvilgsnis staiga stabtelėjo ties Mora.

Ir ji pagalvojo: *Ar taip keista matyti mane šią naktį čia, Danieli?*

Jis atsikrenkštė, nuleido akis į savo užrašus ir tęsė:

— „Rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą ēdžiose.“

Nors jis dabar žinojo, kad Mora sėdi tarp jo avelių, žvilgsnis daugiau ties ja neapsistojo. Nei giedant „Cantate Domino“ ir „Dies Sanctificatus“, nei per atnašavimą ar visą Eucharistijos liturgiją. Kai aplinkui ją sėdintieji stojosi ir ėjo vorele priimti šv. Komunijos, Mora liko sėdėti. Jeigu nesi tikintis, šv. Ostijos priėmimas ir vyno gurkštelėjimas yra veidmainystė.

Tuomet ką aš čia veikiu?

Tačiau ji pasiliko per pabaigos apeigas, palaiminimą ir išlydėjimą.
— Telydi jus Viešpaties malonė.

— Dėkojame Dievui, — atsakė parapijiečiai.

Mišios baigėsi, žmonės pradėjo iš lėto judėti durų link, segdamiesi paltus, maudamiesi pirštines. Mora taip pat atsistojo ir ruošėsi išeiti, bet pamatė Danielį — jis bandė atkreipti jos dėmesį ir tylomis maldavo pasilikti. Ji vėl atsisėdo, sugaudama smalsius praeinančiųjų žvilgsnius. Suprato, ką jie regėjo ir ką įsivaizdavo: vieniša moteris, Kūčių naktį trokštanti išgirsti paguodžiančius kunigo žodžius.

O gal jie įžvelgė daugiau?

Mora nežiūrėjo jiems į akis. Bažnyčiai tuštėjant, spoksojo tiesiai prieš save, stoisškai nukreipusi žvilgsnį į altorių. Ir galvojo: *Vėlu, turėčiau eiti namo. Nežinau, ar bus gerai, jei pasiliksiu.*

— Sveika, Mora.

Ji pakėlė akis ir sutiko įdėmų Danielio žvilgsnį. Bažnyčia dar nebuvo ištuštėjusi. Vargonininkė tebesitvarkė natas, keli choristai dar tik vilkosi paltus, tačiau tą akimirką Danielis buvo taip sukoncentravęs dėmesį į Morą, tarsi ji būtų čia vienintelis žmogus.

— Jau seniai nesilankei pas mus, — tarė jis.

— Ko gero, taip.

— Nuo pat rugpjūčio, ar ne?

Ir tu skaičiavai dienas.

Jis atsisėdo šalia.

— Stebiuosi, matydamas tave čia.

— Juk Kalėdų išvakarės.

— Bet tu netiki.

— Man vis dar patinka apeigos. Giesmės.

— Tikrai dėl to atėjai? Pagiedoti keletą giesmių? Išstarti keletą *Amen* ir *Dėkojame Dievui*?

— Aš norėjau pasiklausyti vargonų. Pabūti tarp žmonių.

— Tik nesakyk, kad šiąnakt esi visiškai viena.

Ji gūžtelėjo pečiais, nusijuokė.

— Juk pažįsti mane, Danieli. Nesu pobūvių mėgėja.

— Aš tik galvojau... turiu omenyje, maniau...

— Ką?

— Kad su kuo nors būsi. Ypač šią naktį.

Ir esu. Esu su tavimi.

Jiedu nutilo, pamatę ateinančią vargonininkę su dideliu krepšiu gaidų.

— Labanaktis, tėve Brofi.

— Labanaktis, ponio Iston. Ačiū už puikų atlikimą.

— Tai aš turiu dėkoti.

Vargonininkė metė paskutinį akylą žvilgsnį į Morą ir nuėjo durų link. Durys užsitrenkė, ir pagaliau jie liko vieni.

— Tai kodėl praėjo tiek laiko? — paklausė jis.

— Na, juk žinai mirties reikalus. Niekada nesiliauja. Prieš keletą savaičių vienas mūsų patologas turėjo gulti į ligoninę nugaros operacijai, ir mums teko jį pavaduoti. Buvo daug darbo, ir tiek.

— Visada gali pakelti ragelį ir paskambinti.

— Taip, žinau.

Jis irgi galėjo padaryti tą patį, bet nepadarė. Danielis Brofis niekada neperžengs ribos, o gal taip ir gerai: ji grūmėsi su pagunda, kurios užteko abiem.

— Tai kaip tau sekasi? — paklausė Mora.

— Gal girdėjai, kad praėjusį mėnesį tėvą Rojų ištiko insultas. Tapau policijos kapelionu.

— Detektyvė Ricoli man sakė.

— Prieš keletą savaičių buvau nusikaltimo vietoje Dorčesteryje. Kur buvo nušautas policininkas. Mačiau ten tave.

— Aš tavęs nemačiau. Galėjai pasisveikinti.

— Na, buvai užsiėmusi. Kaip paprastai visiškai panirusi į darbą, — jis nusišypsojo. — Kartais atrodai tokia nuožmi, Mora. Ar žinėjai?

Ji nusijuokė.

— Turbūt čia mano problema.

— Problema?

— Aš atbaidau virus.

— Manęs neatbaidei.

Kaip galėčiau? — pagalvojo ji. — *Tavo širdis nepasiekiamo.* Ji sąmoningai dirstelėjo į laikrodėlį ir atsistojo.

— Taip vėlu, ir aš jau per daug iš tavęs atėmiau laiko.

— Neatrodo, kad turėčiau kokių skubių darbų, — atsakė jis, lydėdamas ją durų link.

— Tau reikia rūpintis visu pulku sielų. O dabar juk Kalėdų išvakarės.

— Galiu pasakyti, kad ir aš šią naktį neturiu daugiau kur eiti.

Mora stabtelėjo, atsigręžė į jį. Taip ir stovėjo vienudu bažnyčioje, paskendę žvakių vaško ir smilkalų kvapuose — pažįstamuose kvapuose, gražinančiuose į vaikystę, kurioje būta kitų Kalėdų, kitų Mišių. Į tas dienas, kai įėjimas į bažnyčią nesukeldavo tiek maišaties, kiek ji jautė dabar.

— Labanaktis, Danieli, — ištarė Mora ir nusisuko į duris.

— Ar vėl praeis keturi mėnesiai, kol pamatysiu tave? — pasigirdo jo balsas.

— Nežinau.

— Pasigedau mūsų pašnekesių, Mora.

Ji stabtelėjo, uždėjusi ant durų ranką.

— Man taip pat jų trūko. Gal todėl mums daugiau ir nereikėtų jų tęsti.

— Mes nepadarėme nieko, ko turėtume gėdytis.

— Dar ne, — tyliai ištarė ji, žiūrėdama ne į Danielį, o į sunkias raižytas duris, kurios skyrė ją nuo pabėgimo.

— Mora, visko tarp mūsų šitaip nepalikime. Nėra jokio pagrindo, kad negalėtume palaikyti kokių nors... — jis nutilo.

Suskambo Moros mobilusis telefonas. Ji ištraukė šį iš rankinės. Tokią valandą skambantis telefonas nieko gero nežadėjo. Atsiliėpdama jautė įbestas Danielio akis, jautė, kokią įtampą sukėlė tas žvilgsnis.

— Doktorė Ailz, — prisistatė ji nenatūraliai ramiu balsu.

— Linksmų šventų Kalėdų, — pasigirdo detektyvės Džeinės Ricoli balsas. — Iš dalies stebiuosi, kad šiuo metu tu ne namie. Pirmiausia bandžiau ten skambinti.

— Atėjau į vidurnakčio Mišias.

— Viešpatie, jau pirma valanda. Dar nepasibaigė?

— Taip, Džeine, pasibaigė, ir aš jau ruošiuosi išeiti, — pasakė Mora tokiu balsu, kuris užkirto kelią tolesniems klausimams. — Ką man turi? — paklausė ji, nes jau suprato, kad šis skambutis nebuvo paprasčiausias pasveikinimas, o iškvietimas.

— Adresas: Preskoto gatvė du–dešimt, Rytų Bostonas. Privati rezidencija. Mudu su Frostu atsiradome čia maždaug prieš pusvalandį.

— Smulkiau?

— Auka — jauna moteris.

— Žmogžudystė?

— O, taip.

— Atrodo, esi įsitikinusi.

— Atvažiavusi pamatysi.

Mora išjungė telefoną ir pamatė, kad Danielis tebežiūri į ją. Tačiau tas momentas, kada galėjai rizikuoti, kada galėjai pasakyti tai, ko vėliau abu būtų gailėjęsi, praėjo. Sutrukdė mirtis.

— Turi važiuoti į darbą?

— Šią naktį aš pavaduojau. — Ji įkišo telefoną atgal į rankinę. — Kadangi mieste neturiu jokių giminių — pasisiūliau.

— Kaip tik šitokią naktį?

— Tai, kad dabar Kalėdos, man nėra didelė problema.

Ji užsisegė palto apykaklę ir išėjo iš bažnyčios į naktį. Jis išsekė pro duris ir stovėdamas ant laiptų žiūrėjo, kaip Mora brenda per šviežiai iškritusį sniegą prie savo automobilio. Danielio balti bažnytiniai drabužiai plaukštėsi vėjyje. Grįžtelėjusi pamatė, kaip jis pakėlė ranką pamojuoti atsisveikinant.

Nuvažiuojant jis tebemojavo.

Trijų policijos automobilių mėlyni švyturėliai blykčiojo pro krentančio sniego ažūrą, pranešdami visiems besiartinantiems: „Čia kažkas atsitiko, kažkas baisaus.“ Mora pajuto, kaip priekinis buferis sudžėrė grybštelėjęs ledą, kai norėjo prispausti savo „Lexus“ kuo arčiau pusnies, kad kitiems užtektų vietos pravažiuoti. Kalėdų išvakarėse siauroje gatvelėje galėjo pasirodyti tikrai tokios mašinos kaip jos — Mirties palydos atstovai. Jai dar reikėjo minutę pasėdėti, suimti save į rankas prieš laukiantį sekinantį darbą. Žybsinčios švieselės hipnotizavo pavargusias akis. Galūnės atrodė sustingusios, kraujo apytaka sulėtėjusi. *Atsibusk*, sudrausmino save. *Laikas imtis darbo*.

Mora išlipo iš automobilio, ir plūstelėjęs šalto oro gūsis akimirksniu išvaikė iš galvos miegą. Ėjo per šviežiai iškritusią sniego pudrą, šiugždančią po kojomis lyg baltos plunksnos. Nors buvo pusė antros po vidurnakčio, keliuose prie gatvės besigludžiančiuose kukliuose namuose degė šviesos, pro vieną langą, papuoštą šventiniais lekiančio šiaurės elnio ir rožinių saldainių trafaretais, matėsi smalsaujančio kaimyno siluetas: iš šiltų namų žmogus žiūrėjo į naktį, kuri nebebuvo nei tyli, nei šventa.

— Sveika, daktare Ailz? — šūktelėjo patrulis, vyresnio amžiaus policininkas, kurį ji miglotai prisiminė. Jis neabejotinai žinojo, kas ji tokia. Visi žinojo, kas ji tokia. — Kaip jums čia taip pasisekė tokią naktį, a?